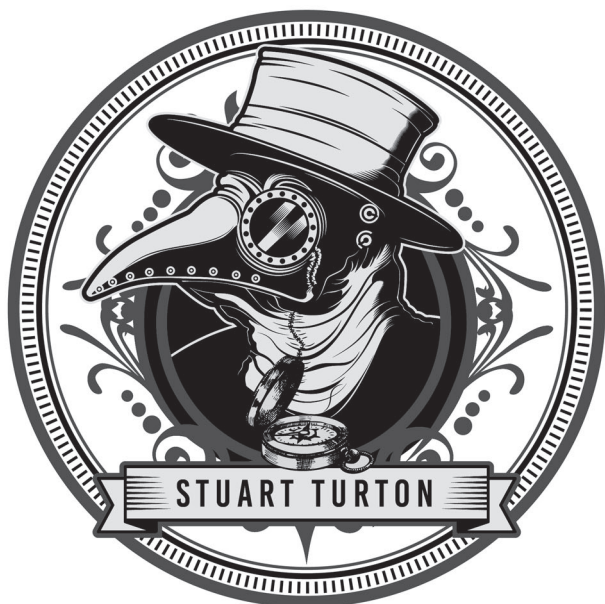




STUART TURTON

SEDEM SMRTÍ
EVELYN
HARDCASTLOVEJ





**SEDEM SMRTÍ
EVELYN
HARDCASTLOVEJ**

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Katarína Jusková
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Z anglického originálu Stuart Turton: The Seven Deaths of Evelyn Hardcastle,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Bloomsbury Publishing Plc, London 2018,
preložila Diana Ghaniová.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti
sú výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu.
Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami
a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

Copyright © Stuart Turton 2018
All rights reserved
Translation © Diana Ghaniová 2020
Cover Design © Barbara Baloghová 2020
Cover Photo © Shutterstock
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2020

ISBN 978-80-220-2279-8

Venujem rodičom, ktorí mi dali všetko a nežiadali nič.

Sestre, svojej prvej a najoddanejšej čitateľke

od čias čmeliakov až doteraz.

*A manželke – vďaka jej láske, podpore a pripomienkam,
aby som aspoň raz za čas zdvihol hlavu od klávesnice,
je táto kniha oveľa lepšia, ako som si kedy predstavoval.*

*Srdečne Vás pozývame na
maškarný ples
do Blackheathskeho sídla*

Vašimi hositeľmi budú členovia rodiny Hardcastlovcov:

*lord Peter a lady Helena Hardcastlovci
spolu so synom Michaelom Hardcastlom
a dcérou Evelyn Hardcastlovou*

Významní hostia:

*Edward Dance, Christopher Pettigrew
a Philip Sutcliffe, právnici rodiny
Grace Daviesová a jej brat Donald Davies,
významní členovia vyššej spoločnosti
veliteľ Clifford Herrington, námorný dôstojník
(na dôchodku)*

*Millicent Derbyová a jej syn Jonathan Derby,
významní členovia vyššej spoločnosti
Daniel Coleridge, profesionálny hazardný hráč
lord Cecil Ravencourt, bankár
Jim Rashton, policajný dôstojník
doktor Richard (Dickie) Acker
doktor Sebastian Bell
Ted Stanwin*

Služobníctvo:

majordómus Roger Collins

kuchárka pani Drudgeová

služka Lucy Harperová

hlavný koniar Alf Miller

umelec Gregory Gold

komorník lorda Ravencourta Charles Cunningham

služka Evelyn Hardcastleovej Madeline Aubertová

Láskavo žiadame všetkých hostí, aby sa zdržali rozhovorov

*o **Thomasovi Hardcastlovi a Charliem Carverovi.***

*Tragické udalosti, ktoré s nimi súvisia,
ešte vždy spôsobujú rodine veľký zármutok.*

1

Prvý deň

Pomedzi kroky zabúdam na všetko.

„Anna!“ skríknem a prekvapene zatvorím ústa.

V hlave mám prázdno. Netuším, kto je Anna a prečo na ňu volám. Ani neviem, ako som sa sem dostal. Stojím v lese a zacláňam si oči pred lejakom. Srdce mi tlčie. Páchnem potom a trasú sa mi nohy. Zrejme som utekal, ale nespomínam si prečo.

„Ako som...“ Zaseknem sa pri pohľade na vlastné ruky. Sú kostnaté a nepekné. Ruky cudzieho človeka. Vôbec ich nespoznávam.

Pocítim prvý náznak paniky a snažím sa rozpamätať na niečo iné o sebe: na niekoho z rodiny, na svoju adresu či vek, na čokoľvek, ale nič sa mi nevybaví. Nemám dokonca ani meno. Všetky spomienky spred niekoľkých sekúnd sú preč.

Stiahne mi hrdlo. Dýcham hlasno a rýchlo. Les sa so mnou krúti a pred očami mám čierne bodky.

Zachovaj pokoj.

„Nemôžem dýchať,“ zastonám, klesnem na zem a zaborím prsty do hliny. V ušiach mi hučí krv.

Môžeš dýchať, len sa musíš upokojiť.

Ten vnútorný hlas je plný útechy a odmeranej autority.

Zatvor oči a započúvaj sa do zvukov lesa. Pozbieraj sa.

Poslúchnem ten hlas a tuho zažmúrim oči, ale počujem len vlastný spanikárený chrčivý dych. Dosť dlho prehlušuje všetko ostatné, ale napokon sa mi pomaly, nesmierne pomaly podarí nahlodať vlastný strach, cez ktorý preniknú aj iné zvuky. Dážď bubnuje na konáre stromov a nad hlavou mi šumia listy. Po pravej ruke mám potôčik a na stromoch sedia vrany. Zatrepecú krídlami a vynesú sa do vzduchu. V lesnom poraste počuť šuchot

a dupot zajačích láb sa ozýva tak blízko, že by som sa ho mohol aj dotknúť. Spájam svoje nové spomienky, až kým nemám aspoň päťminútovú minulosť, do ktorej sa môžem pohrúžiť. Vďaka tomu sa mi podarí potlačiť paniku – teda aspoň zatiaľ.

Nešikovne sa postavím a prekvapí ma, aký som vysoký a ako ďaleko od zeme sa nachádzam. Trocha sa zatackám, oprášim si z nohavíc mokré lístie a až vtedy si všimnem, že mám na sebe smoking a košeľu fľakatú od blata a červeného vína. Zrejme som bol na nejakom večierku. Vrecká mám prázdne a chýba mi aj kabát, takže som sa určite nezatúlal príďaleko. To ma upokojí.

Súdiac podľa svetla je ráno, takže som sa vonku zrejme táral celú noc. Nikto sa nevyoblieka, keď má v pláne stráviť večer sám, čo znamená, že niekto už hádam vie, že som zmizol. Niekde za týmito stromami sa už určite prebúdza domácnosť a s obavami z nej vychádzajú skupiny pátračov, ktorí sa ma snažia nájsť. Pohľadom preletím stromy a tak trocha čakám, že sa spoza nich vynoria moji priatelia, potľapkajú ma po chrbte a so žartovnými narážkami ma odprevadia naspäť domov. Sny ma však z tohto lesea nedostanú a nemôžem v ňom zostať a spoliehať sa na záchranu. Trasiem sa a drkocem zubami. Musím sa rozhybať, aby som sa trocha zahrial, ale naokolo nevidím nič okrem stromov. Nemám ako vedieť, či sa tackám smerom k niekomu, kto mi pomôže, alebo sa od neho vzdalujem.

Som bezradný, a tak sa vrátim k poslednej obave človeka, ktorým som bol.

„Anna!“

Nech je to ktokoľvek, zjavne som v lese práve kvôli nej, ale neviem si ju ani len predstaviť. Možno je to moja manželka alebo dcéra. Ani jedno z toho sa mi nezdá, a predsa ma to meno niekam ťahá. Cítim, ako sa ma snaží niekam zaviesť.

„Anna!“ zakričím skôr zo zúfalstva ako v nádeji, že sa ozve.

„Pomoc!“ zvriskne nejaká žena.

Obrátim sa v snahe zistiť, odkiaľ ku mne doľahol jej hlas. Zakrúti sa mi hlava. Zbadám ju medzi vzdialenými stromami. Na sebe má čierne šaty a uteká ako o život. O niekoľko sekúnd sa v lese mihne aj jej prenasledovateľ.

„Vy tam, stojte!“ skríknem, no hlas mám slabý a unavený. Prehluší ho dupot.

Šok ma priková na miesto. Skôr ako sa za nimi rozbehnem, strácajú sa mi z dohľadu. Náhlím sa za nimi a prekvapuje ma, že mi to ubolené telo dovolí. No nech bežím akokoľvek rýchlo, zostávajú kúsok predo mnou.

Z čela sa mi leje pot. Nohy mám slabé a čoraz ťažšie, až sa pod mnou napokon podlomia a rozpleštím sa v blate. Vyhrabem sa z lístia vo chvíli, keď sa lesom rozľahne ďalší ostrý výkrik. Zaznieva v ňom strach a umlčí ho výstrel.

„Anna!“ zревem zúfalo. „Anna!“

Nikto neodpovedá. Počujem len ozvenu výstrelu z pištole.

Tridsať sekúnd. Toľko som váhal, keď som ju uvidel, a toľko ma od nej delilo, keď ju niekto zavraždil. Tridsať sekúnd nerozhodnosti. Tridsať sekúnd, počas ktorých som niekoho celkom opustil.

Pri nohách mám hrubý konár. Zdvihnem ho a skusmo sa ním zaženiem. Jeho váha a drsná kôra ma trocha upokoja. Ak na mňa niekto namieri zbraň, veľmi mi nepomôže, ale vždy lepšie ako pátrať v týchto lesoch s rukami vo vzduchu. Po behu ešte vždy fučím od námahy a celý sa trasiem, ale vina ma postrčí smerom k Anninmu výkriku. Dávam pozor, aby som nenarobil veľký hluk. Odhrniem spodné konáre a hľadám niečo, čo vlastne ani nechcem vidieť.

Po mojej ľavej ruke zapraská vetvička.

Zadržím dych a pozorne sa započúvam.

Ten zvuk sa ozve znova. Niekto kráča po lístí a konároch. Obchádza ma.

Krv mi tuhne v žilách, nedokážem sa ani pohnúť. Neodvažujem sa obzrieť cez plece.

Šuchot sa približuje a tesne za sebou počujem plytký dych. Kolená sa mi podlomia a konár mi vypadne z rúk.

Modlil by som sa, ale nespomínam si na slová.

Krk mi ovanie teplý dych. Zacítim alkohol, cigarety a pach neumytého tela.

„Na východ,“ zachrapčí mužský hlas a vloží mi do vrecka niečo ťažké.

Muž sa vzdiali, jeho kroky ustúpia do lesa. Klesnem na zem, zaborím čelo do hliny, vdýchnem pach vlhkého lístia a hniloby a po lícach sa mi kotúľajú slzy.

Moja úľava je úbohá, moja zbabelosť trápna. Svojmu učiteľovi som sa nedokázal ani pozrieť do očí. Čo som to za človeka?

Uplynie niekoľko minút, kým ma strach opustí natoľko, že sa viem pohnúť, no aj potom sa musím oprieť o najbližší strom a trochu si oddýchnuť. Vrahov darček mi poskočí vo vrecku. Bojím sa, čo v ňom nájdem, no aj tak doň vopchám ruku a vytiahnem strieborný kompas.

„Ach!“ vydýchnem prekvapene.

Sklo je popraskané, kov oškretý. Na spodnej strane sú vyryté iniciály SB. Neviem, čo znamenajú, ale vrahov pokyn bol jasný. Mám použiť kompas a vydať sa na východ.

Previnilo pozriem na les. Annino telo je určite niekde nablízku, ale mám strach, ako by zareagoval vrah, keby som ho objavil. Možno práve preto ešte žijem. Lebo som sa nepriblížil.

Naozaj chcem skúšať hranice jeho zľutovania?

Teda za predpokladu, že sa nado mnou zľutoval.

Dlho hľadím na rozochvenú ručičku kompasu. Nezostalo takmer nič, čím som si istý, ale viem, že vrahovia s nikým nesúcitia. Nech so mnou rozohral akúkoľvek partiu, nemal by som mu veriť a poslúchnuť jeho radu, no ak to neurobím... Znova sa skúmavo zahľadím do lesa. Všetkými smermi vyzerá rovnako. Samé stromy a zamračená obloha.

Aký stratený musíš byť, aby si sa dal odvieť domov diablom?

Taký ako teraz, pomyslím si. Presne takýto stratený.

Odlepím sa od stromu a položím si kompas do dlane. Ručička ukáže na sever a ja sa obrátim na východ čelom k vetru a chladu. Čelom k celému svetu.

Nádej ma opustila.

Som ako človek v očistci, ktorý nevidí hriechy, čo ho tam dostali.

Vietor zavýja, dážď zosilnel, preniká cez koruny stromov a odráža sa od zeme do výšky členkov. Kráčam ďalej podľa kompasu.

V prítmí zazriem záblesk farby a začnem sa k nemu predierať. Objavím červenú vreckovku pribitú na strom. Predpokladám, že ide o pozostatok nejakej dávno zabudnutej detskej hry. Hľadám druhú, o niekoľko metrov ju nachádzam, a potom ďalšie a ďalšie. Potkýnam sa medzi nimi a kráčam tmou až na kraj lesa. Stromy vystriedajú pozemky okolo rozľahlého georgiánskeho sídla s fasádou z červených tehál obrastenou brečtanom. Ak sa nemýlim, je opustené. Dlhá štrková príjazdová cesta vedúca k vchodovým dverám zarástla burinou, obdĺžnikové trávniky po oboch stranách vyzerajú ako mokrade a lemujú ich zvädnuté kvety.

Hľadám nejaký náznak života. Pohľadom preletím po tmavých oknách, a vtom na prvom poschodí uvidím slabé svetlo. Malo by sa mi ulaviť, ale ešte váham. Mám pocit, že som natrafil na niečo spiace. Neurčité svetielko mi pripadá ako tlkot srdca obrovského, nebezpečného a nehybného tvora. Prečo by mi vrah dával kompas, keby ma nechcel odvieť do pazúrov ešte väčšieho zla?

Myšlienka na Annu ma prinúti urobiť prvý krok. Prišla o život pre tých tridsať sekúnd nerozhodnosti, a ja teraz znova váham. Prehltmem nervozitu, vytriem si dážď z očí, prejdem krížom cez trávnik a vystúpim po polorozpadnutých schodoch k vchodovým dverám. Zabúcham na drevo s detinskou zlosťou, s poslednými zvyškami síl. V lese sa stalo niečo strašné, čo sa by sa však ešte mohlo dať potrestať, teda ak sa mi podarí zobudiť obyvateľov domu.

Nanešťastie sa mi nedarí.

Darmo trieskam na dvere až do bezvedomia, nikto neotvára.

Začloním si oči rukami a pritisnem nos na všetky vysoké okná po oboch stranách, ale na farebnom skle je nános špiny a celý vnútrajšok vyzerá len ako žltá šmuha. Zabúcham naň dlaňou, odstúpim a skúmam priečelie domu, či nenájdem nejaký iný spôsob, ako vojsť. Vtedy si všimnem ťahadlo zvončeka. Hrdzavá retiazka je prepletená s brečtanom. Vyslobodím ju, prudko potiahnem a zvoním, až kým sa za oknami niečo nepohne.

Dvere mi otvorí napohľad ospalivý chlapík. Vyzerá tak nezvyčajne, že tam chvíľu len tak stojíme a vytriešťame na seba oči. Je nízky, pokrútený a zosušený od ohňa, čo mu zjazvil polovicu tváre. Na chudom tele mu visí priveľké pyžamo, cez krivé plecia má prehodený zodratý hnedý župan. Nevyzerá ako človek, skôr ako pozostatok nejakého pradávneho druhu, strateného v záhyboch našej evolúcie.

„Vďaka Bohu, potrebujem vašu pomoc,“ poviem, keď sa spamätám.

Pozrie na mňa s otvorenými ústami.

„Máte telefón?“ skúsím to znova. „Musíme zavolať políciu.“
Nič.

„Nestojte tu ako stĺp, vy hlupák!“ skríknem, chytím ho za plecia a potrasím ním. Potom sa popri ňom pretlačím do vstupnej haly, a keď ju preletím pohľadom, otvorím ústa. Všetko sa ligoce: na šachovnicovej mramorovej dlážke sa odrážajú plamienky desiatok sviečok vsadených do krištáľového lustra. Na stenách visia zarámované zrkadlá, na galériu vedie široké schodisko so zdobeným zábradlím, vystlané úzkym červeným behúňom, čo sa vinie nadol ako krv zabitého zvieraťa.

V zadnej časti miestnosti buchnú dvere a z domu sa vynorí poltucet sluhov s plnými rukami ružových a purpurových kvetov, ich vôňa trochu prekrýva pach horúceho vosku. Pri pohľade na mňa všetky rozhovory stíchnu. Vyzerám ako nočná mora, čo lapá po dychu pri dverách. Zaradom sa ku mne obracajú a zadržiavajú dych. Onedlho počuť iba, ako na ich peknú čistú dlážku kvapká voda z mojich šiat.

Kvap.

Kvap.

Kvap.

„Sebastian?“

Pekný svetlovlasý muž v kriketovom svetri a ľanových nohaviciach schádza nadol a berie dva schody naraz. Môže mať okolo päťdesiat, ale nevyzerá vyčerpaný a strhaný, skôr ako neupravený pôžitkár. S rukami vo vreckách vykročí ku mne krížom cez halu pomedzi mĺkvych sluhov, ktorí sa mu odstupia z cesty. Hľadá na mňa tak uprene, až pochybujem, že si ich vôbec všimol.

„Priateľ môj, čo sa ti stalo, preboha?“ opýta sa a ustarostene zvráští obočie. „Naposledy som ťa videl...“

„Musíme zavolať políciu,“ vyhrknem a chytím ho za predlaktie. „Annu zavraždili.“

Okolo nás sa zdvihne zhrozený šepot.

Zamračí sa na mňa a rýchlo sa obzrie na sluhov, ktorí pristúpili o krok bližšie.

„Annu?“ opýta sa tlmeným hlasom.

„Áno, Annu. Nieкто ju naháňal.“

„Kto?“

„Nejaký človek v čiernom. Musíme zavolať políciu!“

„Hneď, hneď, ale najskôr poďme do tvojej izby,“ snaží sa ma upokojiť a vedie ma k schodisku.

Neviem, či je na príčine teplo v dome, alebo úľava, že som natriafil na niekoho priateľského, ale začína sa mi krútiť hlava a musím sa chytiť zábradlia, aby som sa cestou nahor nepotkol na schodoch.

Na poschodí nás privítajú kyvadlové hodiny s hrdzavejúcim mechanizmom a zaprášeným kyvadlom, ktoré ráta sekundy. Je neskôr, ako som si myslel: takmer pol jedenástej.

Chodby po oboch stranách vedú do protiľahlých krídel domu, no východné zastiera zamatový záves, ktorý nieкто narýchlo pribil na strop. Na látke je pripnutý papierik s oznamom, že tá časť domu sa „renovuje“.

V snahe zbaviť sa čím skôr rannej traumy začnem znova roz-

právať o Anne, ale môj samaritán ma umlčí sprisahaneckým pokrútením hlavou.

„Prekliate služobníctvo v okamihu rozchýri tvoje slová po celom dome,“ povie tlmeným hlasom. „Radšej sa porozprávajme v súkromí.“

Vykročí a rýchlo sa odo mňa vzdiali, no ja nedokážem ani chodiť rovno, nieto ešte držať s ním krok.

„Priateľ môj, vyzeráš hrozne,“ poznamená, keď si všimne, že som zaostal.

Chytí ma pod pazuchu a vedie po chodbe. Pritisne mi dlaň na chrbát. Na chrbtici cítim jeho prsty. Hoci ide o bezvýznamné gesto, vyžaruje z neho naliehavosť. Kráčame po tmavej chodbe lemovanej spálňami, kde slúžky utierajú prach. Nieкто nedávno vymaľoval steny, od výparov mi slzia oči. Postupne pribúdajú ďalšie dôkazy unáhlenej rekonštrukcie. Na dlážke vidieť farebné škvrny a zakrývajú ju koberce, čo majú stlmiť praskot dreva. Kreslá s operadlami sú rozostavené tak, aby zaclonili výhľad na pukliny v stenách. Obrazy a porcelánové vázy majú zasa odpútať pozornosť od rozpadnutých ozdobných líšt. Vzhľadom na rozsah poškodenia mi také fáhy pripadajú zbytočné. Kobercami vystlali trosky.

„Ach, v tejto izbe bývaš ty, však?“ ozve sa môj spoločník a otvorí dvere takmer na konci chodby.

Studený vzduch ma zasiahne do tváre a trocha preberie, no on vkročí dnu a zatvorí okná, cez ktoré preniká. Vojdem za ním do útulnej miestnosti. Uprostred stojí posteľ s baldachýnom. Kráľovský dojem trocha kazia ovisnuté nebesá a ošúchané závesy s vyšitými vtáčikmi sa na okrajoch strapkajú. Naľavo stojí skladač paraván, za ním vidieť železnú vaňu. Okrem toho v izbe nie je takmer žiadny nábytok, iba nočný stolík a veľká skriňa pri okne. Oba kusy sú otlčené a vyblednuté. Jediný osobný predmet, ktorý vidím, je Biblia kráľa Jakuba na nočnom stolíku s ošúchanou väzbou a stránkami so somárskymi ušami.

Môj samaritán sa pasuje s nepoddajným oknom. Pristúpim k nemu a výhľad mi na chvíľu vyženie z hlavy všetko ostatné. Obklopuje nás hustý les. Zelené koruny stromov neprerušujú

žiadne dediny ani cesty. Bez kompasu a vrahovej láskavosti by som toto miesto nikdy nenašiel, a predsa sa neviem zbaviť pocitu, že ma vlákal do pasce. Koniec koncov, prečo by zabíjal Annu, ak tým nechcel dosiahnuť niečo viac? Čo odo mňa chce ten diabol a nemohol si to zviať v lese?

Môj spoločník zabuchne okno, ukáže na kreslo pri dohárajúcim ohni a podá mi čistý biely uterák zo skrine. Potom si sadne na kraj postele a prekríži nohy.

„Začni od začiatku, stavec,“ povie.

„Nemáme čas,“ vyhlásim a zovriem opierku kresla. „Neskôr ti odpoviem na všetky otázky, ale najskôr musíme zavolať políciu a prehľadať les! Potuluje sa po ňom šialenec.“

Zadáva sa na mňa, akoby dokázal vyčítať pravdu zo záhybov mojich špinavých šiat.

„Obávam sa, že nemôžeme zavolať nikoho, lebo nemáme telefón,“ povie a pošúcha si krk. „Môžeme však prehľadať les a poslať sluhu do dediny, ak niečo nájdeme. Koľko potrvá, kým sa prezlečieš? Musíš nám ukázať, kde sa to stalo.“

„No...“ V rukách žmolím uterák. „Je to zložité... bol som... dezorientovaný.“

„Tak potom všetko opíš,“ navrhne. Vyhrnie si nohavicu, pod ňou má sivú ponožku. „Ako vyzeral ten vrah?“

„Nevidel som mu do tváre a na sebe mal hrubý čierny kabát.“

„A Anna?“

„Aj ona bola v čiernom,“ poviem a do líc sa mi nahrnie krv. Uvedomím si, že neviem nič viac. „Viem len, ako sa volala.“

„Odpusť, Sebastian, myslel som, že to bola tvoja priateľka.“

„Nie,“ zajachtám. „Teda možno. Nevieť to naisto.“

Môj samaritán spustí ruky medzi kolená a so zmäteným úsmevom sa predkloní. „Tuším mi niečo uniká. Ako môžeš vedieť, ako sa volala, a nebyť si istý...“

„Stratil som pamäť, dočerta!“ skočím mu do reči. Moje priznanie zaduní na dlážke medzi nami. „Netuším, ako sa volám ja, nieto ešte moji priatelia.“

V očiach sa mu zračí nedôvera. Nič mu nevyčítam. Dokonca aj mojím ušiam to znie absurdne.

„Moja pamäť však nemá žiadny vplyv na to, čoho som bol svedkom,“ nástojím. Držím sa posledných zvyškov svojej dôveryhodnosti. „Videl som, ako pred niekým utekala, a potom skríkla a umlčal ju výstrel. Musíme prehladať les!“

„Rozumiem.“ Odmlčí sa a opráša si niečo z nohavíc. Jeho ďalšie slová sú ako obeta. Volí ich starostlivo a ešte starostlivejšie mi ich predkladá.

„Nemohli byť tí dvaja milenci? Nemohli sa v lese hrať nejakú hru? Ten zvuk mohol byť aj praskot konára alebo šartovacia pištoľ.“

„Nie, nie, kričala o pomoc. Bála sa.“ Rozrušený vyskočím z kresla a zhodím na zem špinavý uterák.

„Pravdaže, pravdaže,“ upokojuje ma a sleduje, ako chodím sem a tam. „Verím ti, priateľ môj, ale polícia je v týchto veciach dosť punitkárska a rada robí z vyššie postaveného človeka hlupáka.“

Bezmocne naňho hľadím a topím sa v mori otrepaných fráz.

„Jej vrah mi dal toto,“ vyhrknem, keď si zrazu spomeniem na kompas. Vytiahnem ho z vrecka. Je špinavý od blata, musím ho poutierať rukávom. „Na zadnej strane sú písmená,“ poviem a ukážem na ne roztraseným prstom.

Zažmúri na kompas, obráti ho v rukách a systematicky skúma.

„SB,“ povie pomaly a zdvihne zrak.

„Áno!“

„Sebastian Bell.“ Odmlčí sa, akoby hodnotil môj zmätok. „Tak sa voláš ty, Sebastian. Sú to tvoje iniciály. Je to tvoj kompas.“

Otvorím a zatvorím ústa, ale nevyjde z nich ani hlások.

„Zrejme som ho stratil,“ usúdím napokon. „Možno ho vrah našiel.“

„Možno,“ prikývne.

Jeho láskavosť mi vyrazí dych. Domnieva sa, že som blázon, opitý hlupák, ktorý strávil noc v lese a zrejme sa pomiatol. No namiesto hnevu ma ľutuje. A to je najhoršie. Hnev je tvrdý, má svoju váhu. Dá sa doň udierať päťami. Ľútosť je ako hmľa, v ktorej sa dá stratiť.

Klesnem do kresla a zaborím si tvár do dlaní. Vrah je na slo-

bode a ja ho nemám ako presvedčiť, že predstavuje nebezpečenstvo.

Vrah, ktorý ti ukázal cestu domov?

„Viem, čo som videl,“ poviem.

Veď ani nevieš, kto si.

„Pravdaže,“ prisvedčí môj spoločník. Zjavne nepochopil, prečo na tom nástojím.

Hľadím do prázdna a myslím na ženu menom Anna, ktorej mŕtvola leží v lese.

„Počuj, trocha si oddýchni,“ povie a vstane. „Povypytujem sa v dome, či niekto nechýba. Možno niečo zistím.“

Rozpráva zmierlivo, ale vecne. Bol ku mne láskavý, no určite o mne pochybuje a podľa mňa nič nedosiahne. Keď sa za ním zatvoria dvere, neochotne položí služobníctvu pár otázok, zatiaľ čo Anna zostane opustená.

„Videl som, ako niekto zavraždil ženu,“ zopakujem a unavené sa zviecham na nohy. „Ženu, ktorej som mal pomôcť, a ak budem musieť prehľadať celý les, aby som to dokázal, tak to urobím.“

Na sekundu zachytí môj pohľad a jeho nedôverčivosť zoči-voči mojej istote trocha opadne.

„Kde začneš?“ opýta sa. „Navôkol sa rozprestierajú stovky akrov lesa, a hoci máš dobré úmysly, ledva si vyšiel po schodoch. Nech je tá Anna ktokoľvek, už je mŕtva a vrah utiekol. Daj mi hodinu, aby som mohol zostaviť pátraciu skupinu a položiť ľuďom pár otázok. Niekto v tomto dome určite vie, kto je Anna a kam odišla. Sľubujem, že ju nájdeme, ale treba to urobiť správnym spôsobom.“ Stisne mi plece. „Urobíš, o čo ťa žiadam? Vydrž ešte hodinu, prosím.“

Do hrdla sa mi tlačia námietky, ale má pravdu. Potrebujem si oddýchnuť a načerpať sily. Hoci mám pocit viny z Anninej smrti, nechcem sa vrátiť do lesa sám. Veď sa mi z neho ledva podarilo dostať.

Podvolím sa a pokorne prikývnm.

„Ďakujem, Sebastian,“ povie. „Máš prichystaný kúpeľ. Čo keby si sa šiel umyť? Pošlem po lekára a požiadam svojho komor-

níka, aby ti pripravil nejaké šaty. Trocha si odpočín a naobed sa stretne v salóne.“

Skôr ako odíde, mal by som sa ho opýtať na toto miesto a čo tu vlastne robím, ale som netrpezlivý a chcem, aby sa čo najskôr poprezvedal na Annu a mohli sme sa pustiť do hľadania. V tej chvíli je pre mňa dôležitá iba jedna otázka, no kým nájdem správne slová, stihol už otvoriť dvere.

„Je v tomto dome niekto z mojej rodiny?“ opýtam sa. „Niekto, kto by mohol mať o mňa obavy?“

Obzrie sa a zatvári sa lútosťivo.

„Si starý mládenec, kamoš. Nemáš žiadnu rodinu okrem nejakej šibnutej tety, ktorá kontroluje tvoje výdavky. Pochopiteľne, máš priateľov a medzi nich patrím aj ja, ale nech je tá Anna ktoľvek, nikdy si ju predo mnou nespomínal. Pravdupovediac, až do dnešného dňa si predo mnou nikdy nevyslovil jej meno.“

Pri pohľade na moje sklamanie sa zahanbene odvráti a zmizne na studenej chodbe. Keď sa za ním zatvoria dvere, oheň neisto zabliká.